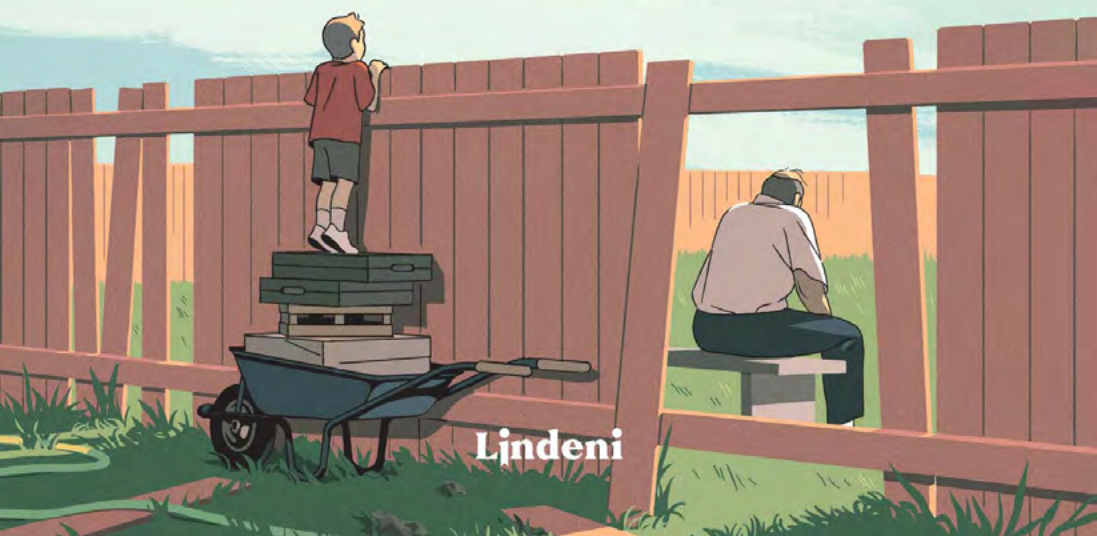

MATT COYNE

FRANK A RED

Niekedy nájdeš skutočného
priateľa hneď za plotom.

Lindeni

Frank & Red

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Matt Coyne

Frank & Red – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MATT COYNE

FRANK A RED

MATT COYNE

FRANK A RED

Z angličtiny preložila Nikoleta Vignola Kačániová

Ljndeni

Matt Coyne: *Frank and Red*
Copyright © 2024 Matt Coyne
Translation © Nikoleta Vignola Kačániová, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme
alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-5664-807-0
ISBN e-knihy 978-80-5664-798-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-5664-799-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-5664-797-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Lys a Charliemu.

A Lorraine.

„Život je ako príbeh...“

PROLÓG

„Ježišmária, čo zas...“

Odo dverí sa ozvalo ďalšie zaklopanie.

Otrávene si prešiel rukou po tvári, horko-ťažko sa postavil, hodil do seba zvyšok piva a ťažkým krokom sa vybral do chodby.

Za mliečnym sklom sa črtali dve postavy v čiernom, jedna z nich bola vyššia. Chystali sa zaklopať tretí raz, ale Frank v tej chvíli otvoril dvere.

„Zdravím! Dobré ráno,“ spevavo pozdravila nižšia postava. Bola to žena a musela sa premáhať, aby slušne zakryla znechutenie nad jeho výzorom. Muž vedľa nej vyzeral ako vyblednutá pastelka a nechápavo sa na Franka usmieval, akoby hľadel na dieťa.

„Prepáčte, že vás takto zrána obťažujeme. Chceli by sme sa porozprávať...“

Frank si všimol, že muž drží leták s obrázkom sviečky, okolo ktorej sa vinula trňová koruna, a presne vedel, čo bude nasledovať. Vôbec ich nemrzelo, že ho obťažujú.

Žena pokračovala s takým nadšením, až mu šklblo viečkom:

„... o životnom šťastí...“ Pohľadom šibla po fľaši v jeho rukách. „Možno vám v živote čosi chýba? Možno je práve Ježiš chýbajúcim článkom...“

Frank pomaly žmurkol.

„Podťe dovnútra!“ povedal vzápätí s nečakaným nadšením v hlase, jeho írsky prízvuk sršal z každej slabiky.

„Nech sa páči, vojdite!“

Vymenili si prevrapené pohľady. Frank odstúpil a naznačil im, aby prešli cez dvere do stiesnenej chodby. Očistili si topánky na zničenej rohoťke a Frank im so žiarivým úsmevom ukázal, že majú pokračovať až za schodisko. „Nech sa páči, tadiaľto.“

Pokračovali chodbou okolo komody s fotkami a mŕtvou rastlinou až do kuchyne.

„Ešte kúsok.“

Frank otvoril zadné dvere a bez okolkov ich vytlačil von. „A pálťe do pekla,“ zavelil, ukázal dvojici oba prostredníky a zavrel za nimi dvere. Ich prevrapené výrazy rozoznal aj cez nepriehľadné sklo.

Hodil prázdnu fľašu od piva ku košu a na tvári sa mu opäť usadil unavený a otrávený výraz. Fľaša minula kôš o pár desiatok centimetrov, narazila do lišty a odkotúľala sa pod kuchynský stôl. Frank zafučal a otvoril chladničku, aby si vybral ďalšie pivo, keď sa pri schodoch objavila jeho manželka.

„To nebolo pekné,“ karhala ho opretá o stenu.

Pivo otvoril o hranu kuchynskej linky a jej poznámku ignoroval. Napil sa, vrátil sa do obývačky, aby sa usadil v kresle, v ktorom v jeho občasnej neprítomnosti prebýval odtlačok jeho tela. Práve sa opäť zabáral do kresla, no vtom sa ozvalo ďalšie klopanie, oproti predošlému len také zaľukanie, tentoraz na zadné dvere.

„Krista! Čo zas?“

Marcie sa usmiala. „Zadná brána je zatvorená. Pred rokom si stratil kľúč, spomínaš si?“ Pokrčila plecami a dodala: „Keďže jediná cesta von vedie cez dom, predpokladám, že chcú vojsť.“

Frank otvoril dvere a Božia družina sa s rozpačitými úsmevmi došuchtala dovnútra. Postávali v kuchyni ako turisti čakajúci na ba-

tožinu. Frank netrpezlivo ukázal na chodbu a dvere, ktorými vošli pred pár minútami.

Znova sa prešli okolo komody plnej fotografií, mŕtvej rastliny a dotrhanej rohožky. Len čo sa ocitli za prahom dverí, rýchlo ich za sebou zabuchli.

„Ty si strašný tupec,“ zasmiala sa manželka.

Frank do seba šupol ďalší hlt a nechcene jej opätoval úsmev.

Lenže už tam nebola. Vyparila sa ako zvyčajne. Zakaždým mu tým bolestivo pripomenula, že je už dva roky mŕtva.

PRVÁ ČASŤ

FRANK

Vřzg-iá. Vřzg-iá.

Vřzg-iá.

Vřzg-iá.

Ešte nikdy nepočul taký otravný zvuk. Znelo to, akoby si somár robil dobre na pískacej hračke.

Decko od vedľa očividne vlastní trampolínu.

Frank sedel na záhrade len preto, lebo nechcel počúvať hlučných sťahovákov pred domom. Nakoniec nastal deň, ktorého sa obával, odkedy sa odsťahovala pani Palmer-Machinová. Zobudil sa na rozruch prichádzajúci od nových susedov.

Pani Palmer-Machinová bola ako suseda *dokonalá*. Prehovorila naňho, len aby mu povedala „dobré ráno“, a niekedy si odpustila aj to. Nerobila skoro žiadny hluk a cez spoločnú stenu od nej počul len televízor, ktorý bol tým hlasnejší, čím viac sa susede horšil sluch.

Jedného decembrového večera sa však niečo zomlelo – z vedľajšieho domu začul hlasné zadunenie ako po páde – a keď sa Frank pozrel z horného okna na ulicu, stála tam stará suseda len v spodnej bielizni. Vyšiel za ňou von a opatrne ju zaviedol naspäť. Na chladničke našiel číslo jej dcéry. Do niekoľkých hodín ju presunuli niekam do Cleethor-

pes alebo Skegness či inej prímorskej diery, kam chodia umierať starí ľudia a zábava.

Od toho dňa sa prvé známky života v dome číslo tridsaťdva objavili až o niekoľko týždňov, keď dcéra pani Palmer-Machinovej aj so zaťom prišli napchať jej život do vriec a potom do auta. Tesne pred odchodom trval zať na tom, že pobrežie je perfektné miesto na strávenie posledných rokov života.

Jasné, pomyslel si Frank, už počas viktoriánskej éry ľudia nedali dopustiť na morský vzduch – navyše je poetické dožiť posledné dni svojho života na mieste, kde sa končí pevnina. Ale zaťov optimistický pohľad na vec mu liezol na nervy, tak mu len odvrkol, že pani Palmer-Machinová si určite užije súmrak života v akomsi zapadákovke, kde sa zem zráža s vodou.

„To ma radšej zastreľte,“ zašomral a susedkin zať odkráčal k autu s výrazom, ktorý napovedal, že by to rád urobil.

Odvtedy ubehlo už desať mesiacov a dom neprestal zúvať prázdnotou. Presne takto to Frankovi vyhovovalo. Dom bol prázdny až do dnešného dňa, keď sa šúchanie krabíc a nábytku vo vedľajšom dome ozývalo aj uňho doma.

O desiatej mal Frank búchania a dunenia plné zuby. Bol z toho taký otrávený, že aj napriek úzkostiam a obavám zobral šálku čaju s novinami a utiekol do húštiny, ktorej kedysi hovoril záhrada, ale dnes mu v nej burina siahala až po vajcia.

Dávalo by väčší zmysel vybrať sa na niekoľko hodín do miestnej krčmy alebo kaviarne, ale niečo také by mu ani nenapadlo. Bolo to „za bránou“. Musel si vystačiť so záhradou.

Frank vyšiel zadnými dverami von a zakryl si tvár ako upír, ktorý čaká, že na slnku vzbĺkne. Pobyt na slnku mu pripadal zvláštny, a keď si jeho oči zvykli na svetlo, prekvapil ho žalostný stav záhrady.

Kedysi upravené zeleninové políčko sa premenilo na neurčitú zmes koreňov a podporných palíc. Brečtan a vistéria sa ovíjali okolo

plotu a z úzkeho trávniku sa stala lúka. Starý drevený skleník vzadu sa opito nakláňal na stranu, vysušené paradajky a pichľavé ovocné stromy prerazili do jedného z okien dieru.

„Hm.“

Frank sa poobzeral po terase a všimol si plastovú stoličku. Bola zelená od machu a rozložená, akoby na nej celý čas ktosi sedel a sledoval postupný úpadok všade naokolo. Zastrčil si noviny pod pazuchu a preniesol stoličku do stredu kedysi starostlivo upraveného trávniku. Opatrne položil šálku čaju na operadlo a s povzdychom sa usadil.

S pocitom podozrivo pripomínajúcim spokojnosť si uvedomil, že okolie stíchlo.

Keď však otvoril noviny na náhodnej strane, spokojnosť sa rozplynula. Hneď narazil na celostranovú reklamu „Čierny piatok – výhodné ponuky!“ s fotografiou dokonalej sporo odetej dvojice, víťazov akéhosi *Ostrova lásky*. Opäť si zašomral. „Ach.“

Ľudia sa prestali obliekať a chodia len v spodkoch. V magazínoch, v novinách aj v televízii. Všetci sú polonahí. A videl aj horšie. Včera išiel v televízii program, v ktorom si ľudia vyberali partnera na rande na základe častí tela. Len čo uvidel, ako si natešená mladá žena vyberá partnera podľa petržlenovo bielych nôh a hompálajúceho sa oného medzi nohami, rýchlo prepol.

Toto išlo na verejnoprávnom kanáli Channel 4.

Ako si tak listoval v novinách, rýchlo si uvedomil, že sa mu vlastne nechce čítať. Najmä nie o hlúpostiach zo smotánky, ktorým aj tak nerozumel, a snahu o sústredené čítanie mu zmaril ruch odvedľa. Čítanie však predstieral aj naďalej, bolo by predsa čudné len tak sedieť, akoby čakal na smrť alebo na to, kým ho odvezú dožiť do Cleethorpes.

Ofuchaný Frank hľadel na slová a obrázky v novinách, ale v duchu preklínal ruku osudu, ktorá zariadila, že vedľajší dom prestane zívvať prázdnotou. Desila ho strašná predstava, že jeho noví susedia budú „priateľskí“ alebo nedajbože „zhovorčiví“.

Strach sa premenil na hrôzu, keď si uvedomil, že sa vedľa nstáhu-
je rodina. Navyše *s malým deckom*.

S deckom, ktoré má *poondiatu trampolínu*.

Vrżg-iá.

Vrżg-iá.

Vrżg-iá.

Vrżg-iá.